

Nr 21

Av herr Levin, om ändrad lydelse av 23 § jaktlagen.

I nu gällande lag om rätt till jakt stadgas i paragraf 23: "Katt som anträffas utanför gård eller trädgård må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas." Någon skillnad göres således ej mellan en förvildad katt och en tam huskatt. Så snart som gränsen till granntomten över-skrides av en katt har markägaren, som i regel är jakträttsinnehavare, rätt att infånga eller på ett eller annat sätt avliva densamma.

Jaktlagen ger i övrigt jakträttsinnehavaren rätt att jaga samt döda eller fånga allenast vilda djur, och enligt praxis har även tämjda djur av en som regel vild art i de fall de kommit ur fångenskapen och förrirat sig in på annans mark ansetts vara skyddade. Det är därför en ren orimlighet att katten, som är ett utpräglat tamdjur och som hålles som husdjur i hundratusentals hem i vårt land, skall få fångas och dödas så snart han tar ett steg utanför ägarens gård eller trädgård.

De flesta verkliga jägare drar sig väl för att skjuta en kelen huskatt, som de vet tillhör grannen, men uppmärksammade fall har förekommit där man lockat till sig tamkatter i fällor för försäljning och där vederbörande vid rättegång frikänts med hänvisning till den omskrivna paragrafen i jaktlagen.

Av den stora allmänheten har katten alltid betraktats som ett hemtamt husdjur och för många fattiga människor är den och har i alla tider varit det enda husdjur som de haft råd att hålla sig med. För dem och för alla kattägare och djurvänner över huvud är det en utmaning att jaktlagen fortfarande har den utformning den har i detta avseende. Vördnaden för allt liv bör vara rättesnöret för modern jaktlagstiftning och inte enbart hänsyn till markägarnas rätt att råda över varje djur som tillfälligtvis råkar beträda hans mark.

Av ovanstående framgår att nu gällande jaktlagstiftning icke är i överensstämmelse med nutida uppfattning om djurens rätt, och det enklaste hade varit att ta bort paragraf 23 ur lagen om rätt till jakt. Det förekommer emellertid att katter förvildas, väl oftast därigenom att folk som haft en kattunge på sommarnöje ej tar den med vid inflyttningen till staden. I fråga om dylika förvildade och herrelösa katter är det ett djurskyddsintresse att de avlivas. Även om det väl inte skulle föreligga tvekan om rätt att avliva på så sätt förvildade katter, även om "kattparagrafen" togs bort ur lagen, bör man kunna uppnå det önskade skyddet för tamkatter genom att allenast ändra nu gällande lydelse.

Jag hemställer därför,

att riksdagen måtte besluta att vidtaga sådan ändring i lagen om rätt till jakt att paragraf 23 får följande lydelse:

”Förvildad katt som anträffas utanför gård eller trädgård må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas.”

Stockholm den 13 januari 1961.

Hans Levin
